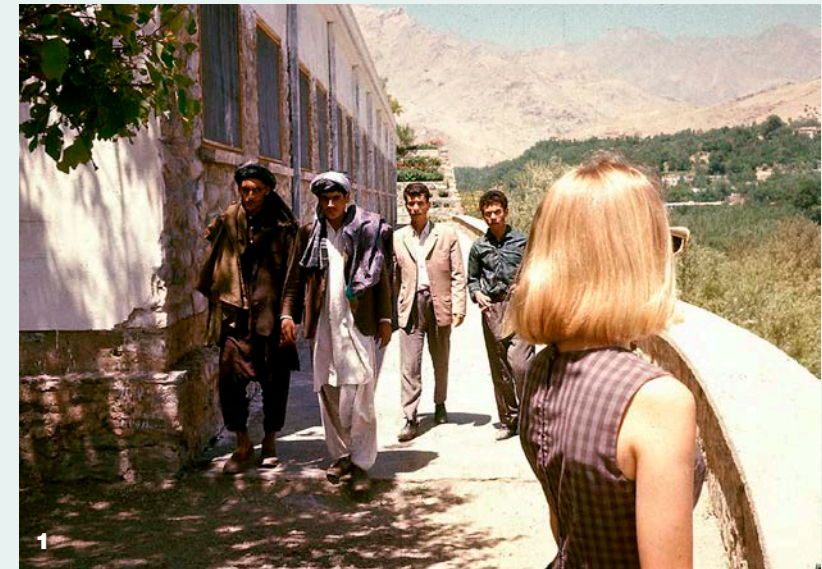

HET ANDERE AFGHANISTAN

*Ze zien eruit als terloops gemaakte familiekiekiejes,
deze ietwat verkleurde foto's van het Amerikaanse gezin
Podlich, dat eind jaren zestig in Afghanistan woont.
Maar met terugwerkende kracht zijn ze van grote
waarde; de beelden van een wereld die niet meer is.*

1. Dochter Peg Podlich: "Op mijn zeventiende verhuisde ik met mijn ouders en zus naar Afghanistan. Ik kwam uit een klein, slaperig stadje in het westen van Amerika. Kabul vond ik meteen een levendige en internationaal georiënteerde stad."
2. De American International School of Kabul. Deze werd in 1979 gesloten, maar elke paar jaar vindt er in Amerika nog een reünie plaats.

‘WE HEBBEN MEER GEMEEN MET MENSEN IN ANDERE LANDEN DAN DAT WE VERSCHILLEN’

Studenten aan de lerarenopleiding in Kabul waar William Podlich twee jaar les gaf via de United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization (UNESCO).

‘Wanneer ik naar de foto's van mijn vader kijk,’ schrijft Peg Podlich (1950-2015) in haar memoires, ‘herinner ik me Afghanistan als een land met een eeuwenoude geschiedenis en met bijzonder vriendelijke mensen. Natuurlijk waren de culturele verschillen met Amerika enorm, maar ik heb er veel leuke dingen meegemaakt en veel behulpzame mensen ontmoet.’

Pegs vader, William Podlich (1915-2008), werd in 1967 gevraagd om voor een periode van twee jaar studenten op te leiden aan de lerarenopleiding in Kabul, de hoofdstad van Afghanistan. Niet lang nadat William in Kabul arriveerde, liet hij ook zijn vrouw en twee dochters overkomen: Peg en haar zus Jan. Peg: ‘Mijn moeder, zus en ik kwamen in Kabul aan op een zonnige morgen in juni, nadat we eerst ons schooljaar hadden afgemaakt en door heel Amerika reisden om afscheid te nemen van onze familie. Toen mijn vader ons zei dat we een tijdje in Afghanistan gingen wonen, vond ik dat meteen leuk. Ik wilde mijn laatste jaar op high school liever in een exotische plaats doorbrengen dan in het saaie Tempe waar ik opgroeide.’

VLOERKLEDEN VAN DE BAZAAR

Peg was wel wat avontuur gewend: in 1963 – Peg was toen 13 – nam haar vader een paar maanden vrij van de Arizona State University in Tempe, waar hij sociale studies doceerde, om in Mexico onderzoek te doen. Zijn gezin ging mee. Peg in haar memoires: ‘Toen we later in Kabul dicht bij de Green Door Bazaar woonden, kende ik door mijn tijd in Mexico dit soort markten wel en wist ik bijvoorbeeld hoe je moest afdingen. Ik bezit nog steeds twee vloerkleden die ik daar zelf kocht voor ongeveer twintig dollar. Ook dronk ik daar voor het eerst ‘chai sabz’, groene thee, en ik hield ervan vanaf de eerste slok.’

De zussen Podlich gingen naar de American International School of Kabul. ‘Thuis, in Tempe, wandelde ik elke ochtend naar school, in Kabul bracht een schoolbus ons – onder leiding van Indiase dames in sari’s.’ Een van de leraren nam de leerlingen graag mee op excursies, en zo zag Peg veel van Afghanistan. ‘Het dorre landschap en het gebrek aan regen deed me aan Arizona denken, de staat waar Tempe ligt. Dat maakte het ook makkelijk om van dit landschap te gaan houden.’

REIZEN VERRUIMT JE BLIK

De foto's van William laten een Afghanistan zien dat we ons nu – bijna vijftig jaar later – nauwelijks meer kunnen voorstellen. In de jaren zestig en begin jaren zeventig heerste er een progressief klimaat in het land, waar vrouwen gewoon konden werken en meisjes naar school gingen of studeerden. Rokken boven de knie en mouwloze jurkjes waren geen probleem. Het dragen van boerka's op scholen en universiteiten was zelfs verboden. Nadat in 1978 een Marxistische revolutie plaatsvond, ging het bergafwaarts met Afghanistan: in 1979 vielen de Russen het land binnen en in 1994 kwam de taliban aan de macht. Helaas is het er ook nu, nadat de taliban in 2001 gedeeltelijk werd verdreven, nog steeds onrustig en onveilig. Nadat William in 2008 overleed, ontfermden Peg en haar man Clayton zich over de foto's die William als enthousiaste amateurfotograaf maakte tijdens zijn tijd in Afghanistan. ‘Zoals vaak wordt gezegd: reizen verbreedt je blik en verruimt je geest,’ schrijft Peg. ‘Misschien dat mensen door naar deze foto's te kijken, Afghanistan ook kunnen zien als een land waar ooit vrede was en waar hopelijk ooit weer vrede komt. Het is belangrijk om te beseffen dat we meer gemeen hebben met mensen in andere landen dan dat we verschillen.’ ●

1. De Masjid Shah-e-do Shamshiramoskee in Kabul 2. Jan en Peg Podlich in de Paghman Gardens in de buurt van Kabul, die tijdens de oorlogsjaren werden verwoest. 3. Muziekles op een schoolplein. 4. Senior English class. 5. Jan Podlich op de markt in Istalif, dertig kilometer ten noordwesten van Kabul. 6. Kings Hill in Paghman Gardens.

De heuvels rondom Kabul die William Podlich aan Denver (Colorado) deden denken, waar hij in de jaren veertig met zijn vrouw woonde.

‘VANAF ZIJN TIENERJAREN WAS MIJN
VADER AL GEÏNTERESSEERD IN
ANDERE CULTUREN EN FOTOGRAFIE’

Links, met Olympus-camera, William Podlich.

1. William Podlich op een van de heuvels rondom Kabul. 2. Afghaanse schoolmeisjes, op weg van school naar huis.
3. De familie Podlich maakte een paar reizen in de buurlanden van Afghanistan: hier zijn ze met een lokale bus op weg naar Peshawar in Pakistan. Links vooraan Peg Podlich. 4. De Badshahimoskee in Lahore, Pakistan.

TEKST CAROLINE BUIJS FOTOGRAFIE WILLIAM PODLICH MET DANK AAN CLAYTON ESTERSON